

prima instanță: Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău
Judecător: A. Miron
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Bostan, Gr. Dașchevici, V. Negru

dosarul nr. 2rac-121/18

Î N C H E I E R E

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea pe Acțiuni „Lucoarea-Venus”, reprezentată de avocatul Botnari Veaceslav,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Lucoarea-Venus” împotriva Întreprinderii Individuale „Popa Ion” cu privire la încasarea venitului ratat,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Lucoarea-Venus” și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 22 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 11 decembrie 2015, SA „Lucoarea-Venus” a depus o cerere de chemare în judecată împotriva ÎI „Popa Ion” cu privire la încasarea venitului ratat.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, prin hotărârea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 10 iulie 2008, a fost admisă acțiunea Procuraturii raionului Dondușeni în interesele IFS Dondușeni și a fost intentată procedura de lichidare a SA „Lucoarea-Venus”, în calitate de lichidator fiind desemnat - ÎI „Popa Ion”.

Prin încheierea Judecătoriei Comerciale de Circumscripție din 20 noiembrie 2012, a fost dispusă încetarea procesului de lichidare a SA „Lucoarea-Venus”, cu încetarea împuternicirilor lichidatorului ÎI „Popa Ion”.

A remarcat reclamanta că noul administrator al societății, Chihai Maria a constatat faptul că pe parcursul anilor 2006 - 2009, o parte a bunului imobil din or. Dondușeni, str. Independenței 4, care aparține societății cu drept de proprietate, a fost transmis în locațiune către SRL „Carinixon”, iar ulterior către SRL „Rel Impex” cu dreptul de a transmite bunul în sublocațiune. Societățile respective au transmis bunul în sublocațiune către SRL „Centaur”.

A indicat că potrivit adevărului de privatizare nr. 33/09 din 16 februarie 2001, în capitalul social a SA „Lucoarea-Venus”, la momentul fondării, în conformitate

cu actul de estimare a mijloacelor fixe din 1 aprilie 1995, a fost inclus bunul imobil din or. Dondușeni, str. Independenței 4.

A mai susținut că, ÎI „Popa Ion” a avut obligația pentru perioada de timp în care a activat drept administrator să gestioneze eficient patrimoniul care îl deținea societatea. Conform contractului de sublocățiune din 1 decembrie 2008, încheiat între SRL „Rel Impex” și SRL „Centaur”, o parte din bunul imobil ce aparține cu drept de proprietate SA „Lucoarea-Venus”, din or. Dondușeni, str. Independenței 4, cu suprafața de 283,50 m.p., a fost transmis ultimului în sublocățiune cu scopul de a activa ca magazin alimentar. Conform contractului în cauză, prețul pentru locățiunea bunului reprezenta suma de 2 000 de lei/lună.

A afirmat că în cazul în care ÎI „Popa Ion” își îndeplinea cu diligență și bunăcredință obligațiile de administrator al societății și prelungea contractele de locățiune/sublocățiune, având ca obiect bunul imobil respectiv, pe parcursul a 52 de luni, SA „Lucoarea-Venus” urma să încaseze un venit de 104 000 de lei (52 luni * 2 000 de lei/lună = 104 000 de lei).

Astfel, a concluzionat că ÎI „Popa Ion”, în calitate de administrator, a încălcat prevederile art. 90 alin. (4) Cod civil, prin ce a cauzat un prejudiciu în mărime egală cu 104 000 de lei.

Pe parcursul examinării cauzei, SA „Lucoare Venus” a depus o cerere suplimentară, prin care a solicitat admiterea integrală a acțiunii formulate și scutirea de la plata taxei de stat.

Suplimentar, reclamanta a reiterat că, lichidatorul nu avea obligația de a încheia acte juridice noi, ci de a continua operațiunile curente și a valorifica creanțele apărute în rezultatul contractelor de locățiune, prin care se închiria imobilul din or. Dondușeni.

A accentuat că omisiunea ÎI „Popa Ion” de a-și îndeplini obligația de a continua operațiunile curente și a valorifica creanțele apărute din contractul de locățiune a avut drept consecință ratarea de către societate a venitului în sumă de 104 000 de lei.

A solicitat încasarea de la ÎI „Popa Ion” în beneficiul SA „Lucoarea-Venus” a venitului ratat în sumă de 104 000 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 22 septembrie 2016, acțiunea a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, a fost respins apelul declarat de către SA „Lucoarea-Venus” și a fost menținută hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 22 septembrie 2016.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că la materialele cauzei nu au fost anexate careva înscrisuri ce ar confirma prejudicierea intereselor patrimoniale ale SA „Lucoarea-Venus”, prin careva acțiuni admise de către lichidatorul ÎI „Popa Ion”.

A stabilit că în limita împuternicirilor sale, lichidatorul a întreprins toate măsurile legale pentru a executa hotărârea Judecătoriai Economice de Circumscripție din 10 iulie 2008.

Totodată, Curtea de Apel Chișinău a conchis că instanța de fond corect a apreciat critic probele prezentate în susținerea pretențiilor, și anume că copia contractului de locațiune nr. 01 din 1 mai 2007 încheiat între SRL „Carinixon” și SRL „Centaur” și copia actului de sublocațiune din 1 decembrie 2008, încheiat între SRL „Rel Impex” și SRL „Centaur” - nu sunt suficiente, întrucât nu justifică pretențiile reclamantei, deoarece în toate cazurile de solicitare a reparării prejudiciului fie efectiv, cât și a venitului ratat, trebuie dovedită legătura cauzală între pretinsa încălcare a obligațiilor și pagubele cauzate, precum și mărimea acestora.

Mai mult că, prin prisma Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, lichidatorul este persoana desemnată în condițiile legii să conducă activitatea debitorului în cadrul procedurii falimentului, atât în procedură generală, cât și în procedură simplificată, în conformitate cu competențele stabilite de prezenta lege. Iar, în competențele lichidatorului nu se include obligația acestuia de a prelungi contractele de locațiune/sublocațiune, precum invocă reclamanta.

La 21 septembrie 2017 SA „Lucoarea-Venus”, reprezentată de avocatul Botnari Veaceslav a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei contestate cu emiterea unei hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că lichidatorul ÎI „Popa Ion” nu a prezentat probe prin care să confirme că s-a aflat în imposibilitate să obțină actele ce vizau activitatea societății. La fel, nu a probat faptul că a sesizat organele de drept în vederea constrângerii fostului administrator să prezinte actele în cauză.

A susținut că ÎI „Popa Ion” din momentul în care a fost numit lichidator a cunoscut despre faptul că bunul imobil din or. Dondușeni, str. Independenței 4 se dădea în locațiune către SRL „Centaur”.

A subliniat că obligația înregistrării dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile incluse în capitalul social în baza Adeverinței de Privatizare nr. 33/09 din 16 februarie 2001 îi revenea fostului administrator – Ivanița Svetlana (până la intentarea procesului de lichidare) și lichidatorului – ÎI „Popa Ion”, în sensul art. 90 alin. (4) Cod civil.

Prin referința depusă la 21 martie 2018, ÎI „Popa Ion” a solicitat declararea recursului depus de către SA „Lucoarea-Venus”, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

La caz se atestă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei din 23 mai 2017 la 20 iulie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire nr. 12405 (f. d. 212), însă date cu privire la recepționarea acesteia lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 21 septembrie 2017 împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, se consideră a fi depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către SA „Lucoarea-Venus”, reprezentată de avocatul Botnari Veaceslav în raport cu materialele cauzei civile,

completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SA „Lucoarea-Venus”, reprezentată de avocatul Botnari Veaceslav nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă,

din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către SA „Lucoarea-Venus”, reprezentată de avocatul Botnari Veaceslav.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Lucoarea-Venus”, reprezentată de avocatul Botnari Veaceslav, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva